

Skelias

Išleista kas savaitę

Metams užsisakymas
2 litai

Nr. 49/50 (188/189)

1938 m. gruodžio mėn. 11 d.

4 metai

Garbinkime tik Viešpatį!

(Skaityt. Luk. 19, 29—38.)

Wiši šią brangią Adwentų ar Berbų ewangeliją gerai žinome. Jėzus įjoja į savo numylėtą miestą Jeruzalę, kaip Waldowas, kaip Karalius, bet ne šios žemės, o anos, dangištosios karalystės. Jam žmonės atiduoda garbę. Tikrai jis vertas daug didesnės garbės, nes wišems amžiams ir laikams liks dvasios Waldowu wišų žmonių. Už tai žmonės jam šaukia: „Džiana, kurs ateina Viešpaties wardu!“

Mes žmonės labai dažnai pagauti menko džiangsmo, irgi mėgstame šaukti, kokiam nors žemės Waldowui, jį garbinti ir diwinti, nors to jis wišai newertas. O tikrąjį Waldową, mūsų Viešpatį Jėzų, pamirštame. Už tai pasaulis neturi Diewo žegnonės. Įdyt tauta išdawė mūsų nekaltą Viešpatį, už tai daug žimty metų išblakšta po wišą pasaulį, perneša wišokius sunkumus. Ir šių dieny tautos, kurios šaukė ir dar nesiliauja šaukusios savo Waldowams, kenczia wišokius sunkumus, ar tai badą, ar kitas nelaimes. Ir kodėl? Czia pildosi Viešpaties žodis, nes jis nesiduoda šawe išjuoki. Šis nori, kad žmonės tik Ji wieną garbintų ir mylėtų tai, kas iš Diewo, o ne iš žmonių.

Didysis karas, kurį dar wiši labai gerai atsimename, atnešė žmonijai daug baisenybių. Per ilgus metus sunkiu darbu pastatytas trobas, sudegino, laukus pawertė dykumomis, granatos sprogdamos net miškus išnaikino, mirtis žmones lydėjo wišur. Per jį žuvo daugiau kaip 10 milijonų geriausių sweikauščių wyry, tiek liks sužeistų, be kojų, rančių, gywenime wišai netinkanczių žmonių. Kiek žmonių kentėjo aptašuose gulėdami, newalge, purwini? Kiek išlieta motinų našlių, našlaiczių ašarų? Tai neapsakoma kriauda. Dabar apstacziawo, kad wieną žmogų laike karo užmušti kainawo daugiau kaip 1 milijoną litų. Todėl turime klausti: Ir kam wiša tai? Ar ne geriau būtų buwė tuos milijonus atiduoti tiems žmonėms, kurie žuvo ir jie ir jų šeimos būtų gywenę laimingai. Nebūtų sugriautas ir naikintas žmonių turtas, nebūtų buwė tų dejonų, ašarų, wišokių inwalidų. O duonelės Diewas apstingai duoda, nes kai kurioje kalnyje, kwiecziais net traufinius kurena. Ir kodėl toji didžioji nelaimė aplankė žmones? Todėl, kad jie ne Viešpatį garbino, ne Jam, bet šios žemės Waldowams šaukė ir sekė juos. Ar ši didžioji nelaimė žmoniją pamokino? Srgi ne! Ji praėjo ir žmonės ją užmiršo. Žmonės wėl išnaujo bėga ir šaukia. Žmonės wėl kala ginklus, kenczia wargą, net badą, kad tik apsiginkluoti, kad tik pasiruošti naujam karui.

Didį. karo laiku Amerikos moterys išleido atšihaukimą šakndamos: Mes gimdome sūnus ne tam, kad juos išaugintus kare išjudytų ir mūsų senatwėje neštų mums škausmą. Mes gimdome ne tam, kad jie žudytų kity motinų sūnus ir neštų joms ašaras. Prie šio jų balso, kieno širdyje dar meilė plaka, turėtų wiši prisidėti ir wiši wienai žudynes pašmerkti.

Sziandie pasaulį ir žmones waldo ne Kristaus dwasia, kuris mokino mylėti artimą šawo, kaip šawe, ir net už priekus melsti, bet Nitšes, kuris šakė: šilpnąjį sunaikink, ne jis newertas gywenti. Silpnasis yra tik trąša stipriojo dirwai. Gerf jo kraują lyg wyną ir būsi dar twirtesnis. Žemės waldowai perimti šios minties, jie taip elgiasi, o mes žmonės, užmiršdami, kad esame šekla diewiškos dirwos, bėgame pašlui juos pulkais ir šaukiame jų garbei. Bet Tąjį, kuris šakmet šawo gywa ir didžia dwasia pas mus ateina, Tąjį, kuris padeda wišoje nelaimėje ir gelbsti iš wargo mus, mes užmirštame.

Tik ką nesenai wiši skaitėme, kad Wokietijoje Rosenbergas pašakė, jog iš motyklus tas įdyškas tikėjimas apie Jėzų turi būti wišai išnaikintas. Wokiški waitai to wardo neturi daugiau girdėti. Mums tikintiesiems, nežiūrint kokioje tautoje taip daroma, yra labai škaudu. Jėzus ir Jo wardas žmonijai nešė tik palaimą. Niekam nieko blogo, tad už ką, net Jo wardą norima išnaikinti? Ar taip darydami nenusidedame prieš Diewą ir ar neužrūstinšime Jo? Tas rodo, kad wišam pasauliui, wišoms walstybėms ir tautoms reikia naujo Viešpaties atėjimo, bet tik, kuris wišus darnytų broliais. Tada nebūtų nė rubezių, nė kaltųjų. Šis ateina ir tikrai ateis, tik Ji, o ne ką kita šekime ir tik Jam, o ne kam kitam šaukime Džiana. Todėl wiši triškczionys, kurių širdyje dar yra tikėjimo, šekime tik Ji, šaukime ir garbę neštime tik Jam wienam.

Gywas ir tikras Viešpaties atėjimas reikalingas ir mūsų lietuwų tautai. Užėjus sunkesnei ir tamsesnei walandėlei, mes greit nusimename ir įpuolame į baime. Kai kurie net atšizada motinos kalbos, atrodo, kad lyg mummyje nebūtų nė kiek tikėjimo. Nenusiminkime, nes Diewas šawo šawo Izraėlį! Mes wiši esame Jo waitai ir Jo walia nusiduoda ant žemės. Būkime tais, kuriais Diewas leido ir ištikimai pildykime šawo pašaukimą. Czia irgi reikia, kad ateitų Viešpats ir stiprintų mus ir darnytų naudingais ne tik šioje žemėje, bet ir šawo būsimiems amžiams tinkancziiais.

Viešpaties atėjimas reikalingas ir mūsų šeimoje. Daugelis gywena nesantatoje, waitai neklauso tėwų, juos išjuokia ir pažemina. Šie nedėkingi už tėwų didelius rūpesnius ir wargus. Ir czia trūksta tik wieno — tikro Viešpaties atėjimo, tikros gywos Jo meilės.

Viešpaties atėjimas reikalingas ir mums kiekwienam atskirai, kiekwienai atskirai žmogaus širdžiai. Mes iš žmonių šis pasaulis. Ir juo žmonės bus gerešni, tuo bus gerešnės tautos, tuo gražiau gywens žmonija. O mūsų širdys yra pilnos wišokių pikty pageidimų ir troškimų. Mes trošktime turto ir jo dažnai siekiame neteisingu keliu, užmiršdami, kad ne turtas, bet rami, gera, teisinga širdis

daro žmogų laimingu. Mes meluojame, mes neteisingai liudijame, apkalbame, ir todėl esame wagys, patys savo žirdies ir jos dorybių. Daug blogumų yra mumyse. Bet mūsų Išganytojas parodė, kokiais turime būti. Jis ateina ir nuplauna mūsų nusidėjimus, su vienu pažadėjimu: tik šame gerinkite ir būsite šviesios vaikais. Jis davė šiai žemei ugnį ir liepsną, kad šviesių, todėl būtime tiekvienas

So šviesos nešėjas. Mes dar tokie nesame. Mums visiems reikalingas dar So atėjimas. Jis Adwentų laike kasmet išnaujo ateina pas mus. Visi sekime paslui Jį ne tik žodžiais, bet savo gyvenimu, darbais, teisingumu, savo žirdimi ir viso ne kam kitam, tik Jam Wienam, mūsų tikrajam Waldowų = Waldowui Wiežpacziui šaukime Dzi-ana. Amen!

Neužmirškime atgailos.

Vienas vaikas turėjo paprotį, prieš einant gulti atsiprašyti savo motinos už visus per dieną padarytus prasižengimus. Kartą susirgo jo motina. Vaikui buvo uždrausta įeiti į ligonės kambary. Vakare jis gailiai verkė atsistojęs prie sergančios motinos kambario durų. Auklė paklausė jo, kodėl jis taip gailiai verkia.

— Aš šiandien išdykavau, — atsakė vaikas — ir negaliu mano motinos atsiprašyti už tai. Bet aš viską surašiau brėžiuku šioje rašomoje lentelėje. Prašau, pasakyk motutei, kad ji būtų tokia gera ir ištrintų viską, kas lentelėje yra parašyta. Tuomet aš žinosiu, kad ji man mano prasižengimus dovanuoja ir tada galėsiu ramiai miegoti.

Auklė nunešė lentelę į kambary. Po keleto minučių durys vėl atsidarė ir vaikas gavo savo lentelę visiškai švariai nuvalytą. Motinos ranka ištrynė visas jo nuodėmes. Kaip jis tuomet buvo laimingas!

Kaip mes būsime laimingi, kada Viešpaties ranka panaikins visus mūsų prasižengimus, atleis visas mūsų nuodėmes. Savo nuodėmių atleidimą gauname iš Dievo taip pat lengvai ir paprastai, kaip tas vaikutis iš motinos. Tik darykime iš tikros širdies atgaila, visus mūsų prasižengimus atleis.

Kelionės draugai.

Vienas keliauninkas pasakojo: Kartą važiauvau traukiniu. Vienas darbininkas sėdėjo šalia manęs. Kadangi mūsų kelias buvo labai ilgas, tai man užėjo noras jį užkalbinti ir paklausti, ar toli važiuojas. Tačiau aš pamaniau, kad gal tai bus nemandagu ir dėlto nieko jam nesakiau. Snausdami abu važiuojome toliau, tuo tarpu traukinys praėjo pro D. stotį ir artinosi jau prie M. stoties. Staiga darbininkas pašoko iš miego ir paklausė, kas čia esanti per stotis. Ar tai jau būsianti D? „Ne, mes ją jau pravažiavome“ — aš atsakiau nedrąsiai. Visi keleiviai kaltino darbininką dėl jo apsileidimo, bet aš jaučiausi lyg susigėdinęs dėl to, kad nors norėjau paklausti kur jis važiuoja, bet nepaklausiau. Jei tai būčiau padaręs, darbininkas būtų išvengęs šio nuostolingio nemalūnimo.

Ar su mumis ir ne tas pat? Kaip dažnai mūsų kasdieniniame gyvenime pasitaiko panašių dalykų. Dažnai mes susitinkame daugybę žmonių, kurie kartu su mumis keliauja didžiąja gyvenimo kelione, kurios tikslas — amžinybė. Mes irgi gėdinamės jų paklausti: „Kur eini, kur tavo tikslas?“ Mes manome, kad jie patys žino savo reikalus, žino geriau, kur jie nori patekti. Juk nevienas keliauname giliai susimąstęs ir manome patys teisinga kelią atrasti; o kai pasižiūrime, pamatome, kad ne vienas suklydęs esąs.

A. E n d z i n a s.

Liet. Ev. vargai ir kovos dėl knygų.

(Pabaiga.)

Kun. Keturakaitis į šį konsistorijos užklausimą atsako, jog tokių knygų visai nėra, o jei ir būtų — niekas jomis negalėtų naudotis, nes nesuprastų jų.

Šis susirašinėjimas su gubernatorium ir policija

atkreipė rusų policijos akis į Tauragės ev. parapiją ir kun. Keturakaitio veikimą ir jis buvo sekamas.

Kun. Keturakaitio pirmtakūnai, kaip kun. Pipiras, aprūpindavo veik visus Lietuvos evang. dvasiška tikiybine literatūra. Kun. Pipirui išsikėlus į Klaipėdą, šių knygų gabenimą automatiškai perėmė į savo rankas kun. Keturakaitis.

Tauragės evang. parapijos archyve yra daug laiškų — prašymų paštu ar kitaip kaip atsiųsti lietuviškų Biblijų, giesmyių ir kt.

Į rusų žandarų rankas pateko tur būt vienas iš tokių lietuviškų knygų siuntinių, nes 1892 metais kun. Keturakaitis staiga suimamas ir ištremiamas Kaukazan. Iš ten jis pabėgo į Šiaur. Amerikos Jung. Valstybes, kur jis ir mirė.

Tauragės parapijos parapijiečiai buvo labai sujaudinti tokiu kunigo ištrėmimu. Parapijos „perdėtiniai“ visų parapijiečių vardu padarė petciją, kurioj prašė gražinti jiems kun. Keturakaitį, bet jų prašymas buvo atmestas.

Po kunigo Keturakaitio Tauragėj laikinai kunigo pareigas eina kun. Sroka, vėliau nuo 1894 metų buvo atkeltas latvių tautybės kunigas Matisonas, bet gerai mokantis lietuviškai.

Vilniaus dekanas kun. Dobertas rado reikalingu 1894 metų rugsėjo mėn. 19 d. raštu įspėti kun. Matisoną, kad tas nesiimtų tarpininkauti lietuviškų knygų siuntime. Reikia visgi abejoti ar šitas įspėjimas buvo pabotas.

1902 metais Tauragės kunigas Matisonas, Jurbarko kun. Ozolinis ir Kretingos kun. Štraumanas, visi latvių tautybės, padavė kolektyvų prašymą — leist parsigabent iš užsienio parapijiečių reikalams 22 lietuviškas tikiybinio turinio knygas spausdintas gotiškomis raidėmis.

Apie tai pranešta konsistorijai ir prašyta jos paramos. Į šį prašymą cenzorius pranešė, kad knygos iš užsienio gabenti draudžiama.

Konsistorija savo atsakyme praneša, kad ji tikisi greito spaudos draudimo atšaukimo. Atšaukus draudimą atpuls ir draudimas gabentis jas iš užsienio.

Bet... kad atgavus spaudos laisvę reikia jos reiklauti. Reikia paduoti tuo reikalu prašymas. Konsistorija mananti, kad rūpestingas ir tinkamas tokio prašymo suredagavimas labai apsunkintų gerb. kunigus, todėl ji, suredagavusi atitinkama petciją, siunčia ją ir kunigai prašomi, jai jie pritartų turiniui, pasirašyti.

Prie šio oficialaus rašto buvo pridėtas privatus konsistorijos viceprezidento, laiškelis. Šiame laiškelyje aiškinamas visas reikalas. Čia nurodyta, kad kovo mėnesyje Petrapilyj lankysis itakingas asmuo, kuris pažadėjo pasirūpinti spaudos draudimo panaikinimo reikalu. Todėl ir svarbu, kad petcija būtų Petrapilyj anksčiau gauta nei tas asmuo ten lankysis. Konsistorija tikisi pasisekimo.

Kas tas paslaptingas asmuo iš kurio tiek daug tikėtasi, liko neišaiškinta. Iš šios petcijos, buvo daug tikėtasi, bet nieko nelaimėta.

Taigi, lietuviai evangelikai irgi turėjo daug savo vargų ir taip pat ištikimai kovojo už spaudos laisvę.

Nepaslėpti siūleliai.

Dvi draugės siuwinėdamos siuwinėsi, savo darbą nors atliko gražiai, bet nerūpestingai. Blogoje išsiuwinėjimo pusėje buvo daug nepaslėptų siūlelių. Bartojant rankdarbis apdulkejo. Dažnai reikėjo jį valyti ir išdulkinti. O dabar tie nepaslėpti siūlelių galai pasirodė ir gerojoje pusėje ir nebebuvo galima benuslėpti.

Ar nėra tokių nepaslėptų siūlelių ir mūsų gyvenime, mums? Tie siūleliai kabo paslėpti tamsumoje. Neteisybė, melas, švietimų daiktų ir turtų neteisėtas pasisavinimas, blogos mintys, piktis, keržtas ir pan. Šie yra tie slaptieji „siūlai“ ir siūleliai, kurie tam tikru laiku ir aplinkybėmis išeina aikštėn ir niekaip jų nebeapslėpsi. Tokie „siūlai“ yra tik žirdies našta ir sunkenybė. O prislėgti žmonės yra nesufalbami, rūstūs, nedraugiški ir ašplėšos. Šios nuodėmės, šie „siūlai ir siūleliai“ žudo mūsų gyvenimo džiaugsmą ir veda prie pražūties.

Ar nepalietė Viešpats savo ranka tokius „siūlelius“ ir mūsų gyvenime? Suk taip dažnai jie mums nepakenčiami būna, bet wis paliekame juos nepaslėptus! Imkime tą mus varginantį ir tiek daug mums nemalonumo ir sunkenybių teikiantį „siūlelį“ ir leiskime, kad Jėzaus kraujo pagelba jis būtų paslėptas ir nebematomas. Jei taip įvyks, tai tada tikrai galėsime sakyti:

Diewui dėkui, mūsų žirdies žiema jau pasibaigė; Viešpaties galingoji ranka išgelbėjo mus nuo nuodėmių. Gyvenimo saulutė iš Golgotos žiebė mano žirdin pavasarį; išsišklaidė rūkai; šiluma ir džiaugsmas wato šalim kaltį ir škausmą. Kaip dėkingas už tai esu Tau, Viešpatie!

Skaitykime knygas!

(Pabaiga.)

Žmogaus gyvenimas yra toks trumpas, laiko tiek mažai ir toks brangus tas laikas, todėl negalime jį leisti, skaitydami knygas tokios tik papuola, nes iš tikrųjų mažai laiko turime wšioms geroms knygoms perskaityti. Kai kurie skaito knygas, kurios paliečia jų jausmus ir nuotykiams pripildo jų waižduotę. Aštku, toks knygų skaitymas nėra geras.

Daugumas jaunuolių skaitydami romanus, pradeda ieškoti ir tokio gyvenimo. Šie tokio gyvenimo neranda, todėl jaučiasi gyvenime apwiltais. Knygoje ieškofime ir kitros gyvenimo išminties. Wisi gerai žinome tą pasakėciją, kaip kunelis, nešdamas dantysė mėsos gabalą ir bėgdamas per lieptą, wandenyje pamatė kitą kunelį taip pat su mėsos gabalu puolė iš ano atimti ir paleidęs nastrus, savo mėšą paskandino. Nepulkime prie to, ką pas kitą matome, ir nesusižawėkime tuo, kas netikra. Ir knygoje yra daug netikrų dalykų. Knygoje ieškofime to, kas yra wertinga, pastowu ir amžina. Nepakanka knygos ieškoti wien žinių ir patarimų, kaip dirwą trekti, daržowes auginti. Nemažiau swarbūs žmogaus gyvenime ir tokie dalykai, kaip asmenybės ugdymas, auklėjimas, wisuomenės, doros ir tikėjimo klausymai. Mokslo knygoje rasime gamtos, medicinos, geografijos, astronomijos ir kitų žinių. Szwėikatos knygoje rasime patarimų, kaip kowoti su ligomis, kaip pasiekti tos kūno kultūros, kuri kūną padarytų brangų indą laikyti sielos wertybėmis.

Iš wšų knygų išsiskiria wiena knyga, kuri teikia wšiems ir wšiemis laikams neišsemiamo sielai peno, tai Biblija. Daug rašytojų, daug poetų, daug mokslo žmonių iš jos semiasi sau išwėpimo, pastiprinimo. Tai yra neišsemiamą knygą, kuri nepasensia per tūkstantčius metų. Joje ir tu jaunuoli rasi tiek wienai gyvenimo walandai pritaikintų pamokymų. Ji tau sako: „Klausyk, mano sūnau, savo tėwo drausmės ir nepamešk savo motinos pamokymo, kad tektų tawo galwai papuofalas ir grandinė tawo kaklui. S. g. 1. 8—9“. „Mano sūnau, nežiūrėk į moteriškės wplių, nes paleistuwės lūpos, kaip lašantis medaus sywas, ir jos

gerklė žwelnėsnė už aliejų, bet galų gale ji karti, kaip mėtelė ir aštri, kaip dwiažmenis kardas“ S. g. 5. 1—4. Szwentajame Rašte randame ir gražios poezijos pawnyzdžių „Aš lauko gėlė ir slėnių lelija. Kaip lelija tarp erškėčių, taip mano draugė tarp dukterų, kaip obelė tarp girios medžių, taip mano mylimasis tarp sūnų. Utgawinkite mane gėlėmis, pastiprinkit mane obuoliais, nes aš alpstu iš meilės“ S. g. 2. 1—3, 5.

Šioje knygoje, daugiau negu kur kitur, rasime tikros išminties ir ji tiek wieną weda į žwiesų ir didingą gyvenimą. Todėl skaitykime knygas ir tik geriausias. **And. P.—as.**

Žinios.

Wokietija.

— Žymiausio šių laikų ewangelikų teologo, prof. Dr. Karolio Bartho, raštai yra Wokietijos wryiausybės uždrausta platinti wisoje Wokietijos walsstybėje. Prof. Barthas yra priešingas nacionalsocialistinei pasaulėžiūrai.

Kanada.

— Kanada yra ewangelikškas kraštas, kuriame katalikų mažuma, daugiausia atwytstantieji iš kitų kraštų. Bet ir tie, pagywenę Kanadoje, tampa ewangelikais. Wien Montrealio mieste pastutiniu laiku perėjo iš katalikų į ewangelikų tikybą wien prancūzų tautybės apie 7000 asmenų, kaip praneša Parčžiaus laikraštis „Journal de l'Evangelisation“. Perėjusių tarpe yra keletas ir katalikų kunigų.

Wengrija.

— Šių metų spalio mėn. 24 d. mirė Nyiregyhaze ewangelikškos bažnyčios Theissero distrikto wiskupas, Dr. Aleksejus Domjan. Prieš pušantrų metų jis tapo išrinktas wiskupu.

Afrika.

— „Szwentadienio mokyklių“ pasaulinė Sąjunga ruošiasi sužaukti sąjungos pasaulinę konferenciją 1940 metais Durbano mieste, Pietų Afrikoje. Tai bus iš eilės 13 pasaulinė tos sąjungos konferencija. Pirmoji konferencija įwyko 1889 m. Londone, Anglijoje. Ateinančiais metais sueina nuo to laiko 50 metų. Per tuos 50 metų „Szwentadienio mokyklių“ tinklas išplėstas tapo per wšį pasaulį. „Szwentadienio mokyklos“ išauklėjo wisoje šalyse bažnyčios wkeitėjus, kurie dabar darbuojasi efumeniniame bažnyčių judėjime ir stengiasi išjudinti prijudusią krikščioniją naujam, gywam krikščioniško tikėjimo gyvenimui.

Tauragės Mokytojų Seminarijos choro koncertai Szilutėje ir Pagėgiuose.

Tauragės Mokytojų Seminarijoje mokoši nemažas skaičius ir ewangelikų tikybos mokinių. Šių tarpe yra dauguma klaipeidėčiai, kurie tenai semiasi mokslo žwiesos, kad wėliau galėtų patarnauti savo broliams. Seminarijos choras, passtatytas ant gan aukšto meniško lygio, dažnai išwaziuoja į kraštą koncertuoti. Taip ir sekmadienį, lapkričio mėn. 27 d. Lietuwos Ew. S-gos rūpesniu, kuri pawedė tarpininkauti kun. p. Dagiui ewangelikų mokinių choras iš 60 asmenų atwėjo į Szilutę, kur „Ew. Saun. Sandoros“ Szilutės šyrius suruošė priėmimą ir atitinkamą parengimą. Wielus tauragiečius sweczius Szilutės stotyje sulaukė „Ew. J. S.“ Szilutės šf. pirm. M. Bundesis ir D-jos Waldybos atstowas M. Tendys. Tada wisi wyko į naujuosius Szilutės Gimnazijos rūmus, kur įwyko it pats koncertas. Esant laiko seminaristai turejo dar progos apžiūrėti Szilutės miestelį bei gimnazijos widujinį įrengimą. Atwėklus iš Klaipeidos Tit. Keif. Ref. Kun. Dagiui ir Ref. Klemui apie 1 wal. wisi swecziai sėdo prie gražiai dengtų stalų ir dalindamiesi gautais įpūdžiais praleido jaukią walandėlę.

Koncerto pasiklausyti prisirinko pilna gimnazijos šalė Szilutės wisuomenės, nes okių meniškių parengimų retai teįwyksta, o czia proga išgirsti taip mylimą ir wšų bran-

ginamą dvasišką giesmę. Lygiai 2 val. „Ew. J. S.“ Szilutės šf. pirm. M. Bundelis atwėrė žventę su liaupsės giesmė: Viešpatį liaupsint Karalių. Sawo įžanginėje kalboje, pašveikines wišus sweczius, pabrėžė, kad čia mokiniai atwyko parodyti sawo teweliams bent dalelę to, ką jie yra išsimokinę. Šų pasirodymas liudys ne wien tik apie pamėginą dwasinės giesmės bet ir kad jie neužmiršę sawo tewelių, brolių bei seserų nori juos pradžiuginti mėgiamomis giesmėmis. Džos Waldybos wardu kalbėjo M. Tendys iškreiždamas nuožirdžią padėką chorui už atsilankymą ir nurodydamas į dwasinės muzikos reikšmę sielai. Seminarijos ir choro wardu kalbėjo insp. p. Micziulis, džiaugdamasis, kad buwo progos chorui atwykti pas sawiškį ir juos supažindinti su dwasinės muzikos menu. Choras, diriguojamas mok. Wachbergo, pradžiai sugiedojo žias giesmes: Su Tawim, Izraeli ir Ko iekfote. Giesmės, kaip turinio, taip ir muzikaliniu atžwilgiu, buwo rūpestingai parinktos ir paruoštos. Matyt, kad choristai, kaip ir dirigentas, pasižwentę dirba muzikai ir per tai pasiekia ir sudaro gražų harmoningą wienetą, kurio išpūdingi balsai pasiekia kiekwieno žmogaus širdies gelmes. Po žios koncerto dalies sekė kun. p. Dagio pamokšlas. Šis pabrėžė atėjūį Adwentų laiką — atėjimą, kuris mums ir wišam pasauliui būtinai reikalingas. Suk matome, kad žiandie pasaulis nebeturi meilės ir ruošia žmonijai naują pražūtį faro pawidale. Padėti ir išgelbėti gali tikrai naujas Viešpaties atėjimas į Waldonų ir žmonių širdis. Mums reikalingas Jo atėjimas, kad galėtume sawo artimui su meile ranką paduoti ir jį paguosti. Tik persijunę ateinanczjo Kristaus dwasines galėšime žwėsti palaimintus Adwentus. Antrojoje dalyje choras atliko žiuos weikalus: At Viešpatie, 23 Psalmą ir Padangės giria Aukščiausio galybė. Labai išpūdingai sustambėjo ži paskutinė Bethoweno giesmė: Padangės giria, kurios labai meniškias išpildymas ir turinys nurodė į Wišagalintį Diewą ir pawergė kiekwieno klausytojo širdį. Pabaigai tarė dar žodi Ref. Alemas kreipdamasis į jaunimą ir jį ragindamas saugoti myšimijų tewelių paliktus dwasinius turtus ir juos tokius pat grynus išlaikyti ateinancziai kartai. Tikybiskasis jaunimas, eidamas su Kristumi, nelesiš sawes išibaiginti, bei suklaidinti, o suklaidintuosius priwers wėl prisiminti sawo tawų ir brangiosios tikybos. Szis išpūdingas koncertas baigtas pradėtosios giesmės laša: „Viešpatį liaupsint . . .“

Baigus ži koncertą, kuris šilutiškiams paliko neižildomą išpūdį, choras tuoj traukiniu išwyko į Pagėgius wykdyti sawo tolimesnę programą. Pagėgiuose taipogi prisirinko pilna gimnazijos salė. Sak. Pėteraitis atwėrė žventę ir sweikino atwykstuosius. Be choro dalywawo čzia ir Tauragės karių orkestras, kuris išpildė kelis tikybinius muzikos weikalus. Choras išpildė tą pacziją programą kaip ir Szilutėje. Kun. Dagys sawo pamokšle ragino ypatingai žiandie kreipti daugiau dėmesio į Kristaus ewangeliją, nes jeigu newadowausimės Kristaus šelbtąja meile, neišgywime sielos ramybės ir negalėšime teikti jos kitiems. Buwo prisiminta ir mirusieji, kurių pagerbimui atstojus išklastytas orkestro grojamas Szopeno liūdesio maržas. Pagėgiškių wardu padėka už atsilankymą ir taip gražų pasirodymą chorui ir orkestrui tarė sak. Pėteraitis. Išwyko choras atgal prie sawo kasdieninio darbo, nors ir išwarges, tačiau laimingas, galėjęs patarnauti dwasišką giesmę sawiškiam. Labai patenkinti ir klausytojai, kurie wišai nesitikėjo tokio gražaus pasirodymo. Ir žioje wietoje reiškiame Lietuwos Ew. S-gai už pasitūpinimą tokiomis subuwimais, chorui ir jo dirigentui širdingiausią padėką už tai, kad

sawo atsilankymu padėjo plėsti brangiąją, kriščzioniskąją, lietuwiškąją giesmę.

M. T.

Laugaliai. Metai keicziaji labai greit. Dienos dingsta tyliai lyg rūkas. Ir wėl girdime adwentų warpus, kurie kwieczia tikincziuosius adwentui ir maldai. Pirmąjį adwentą ir Laugalių „Jaun. Sandora“ suruožė sawo 4 metų weikimo sukakties minėjimą. 2 wal. po pietų štyr. pirmininkas J. Sprogys atwėrė žventę pašweikindamas sweczius. Sak. Karalius su ap. Powilo Galat. 6 persk. žodžiais ragino kriščzionis neatžalti Kristaus meilėje. Diak. Geležinis, pastaites 2 Pj. žodžius, pasakė kalbą, kaip atėjo laikai, kad pasaulio žalyse dauguma bijosi kalbėti apie maldas ir tik pasislėpę meldžiasi ir kriščzionių gyvenimas sunkėja. Paupio „Jaun. Sandoros“ štyr. smuikų orkestras pagrojo keletą naujų giesmelių. Laugalių „Jaun. Sandoros“ štyriaus štygų orkestras pastambino 3 giesmes: „Szirdimis susijednokim“, „Szindien prie Žėsaus eit“ ir „Prie Viešpaties arti“. P-lė Macnoratė padeklamawo eilę: „Stubėk, nes latios mūšy jaunos dienos“. P-lė Preiškaitytė padeklamawo: „Pailšes telewis guli po kowos“. Tada choras pagiedojo giesmes: Liaupsint Dūšėlė mano ir Meldžiuosi meilės galios Tawo. Dar p-lės Canderntė pasakė eilę: „Miels Brolau, miela sesute, kam dar lauki“ ir A. Ungerio eilėrašti: „Nesigirk filniais planais, bet iekfoš gyvenimo laimės“. Sekmadienio pamaldėlių waiuczių choras, wedamas J. Sprogio, pagiedojo: „Kas mano Broleliai, seserėlės“. Štyriaus sekr. Lukaitis padarė pranešimą iš nuweiktų per teturis metus „Jaun. Sandoros“ darbų. Returių metų minėjimo žventės proga sweikino štyrių telegrama „Jaun. Sandoros“ garbės pirm. Prof. Dr. Gaigalaitis, Klaipėdos Moterų Pagalbos wardu ponis Gaigalaitienė „J. S.“ Centro Waldybos wardu p. Pėteraitis, Laugalių Moterų Pagalba ir daug kitų atstirų asmenų. Szwentę užbaigė Diak. Megnis malda ir giesmė: „Dūšios yr išganytingos“. Pakwietus klaipe diškį sweczius prie waišių stalo, pasitarta organizaciniomis reikalais ir klaipe diškiai pakwietė laugaliskius atsilankyti į Klaipėdą 4 gruodžio į Sekmadienio pamaldėlių 15 metų sukaktuwijų minėjimo žventę.

M. U-ris.

Klaipėda. Sz. m. lapkriczjo mėn. 25 d. įwyko „Sandoros“ salėje „Ew. J. S.“ Klaipėdos štyriaus susirinkimas. Lietuwos Ew. Liut. Kofistorijos Prezidentas Dr. Gudaitis staitė pastaitą apie Lietuwos ew. bažnyczios padėti. Pradžioje palietė bendrosios kriščzionybės išsiwystymą ir toliau perėjo prie Kristaus mokšlo išsiplėtimo Lietuwoje. Lietuwą, kaip nuožaliai gulincziją, kriščzionybė pasiekė gana wėlai. Reformacija Lietuwoje kaip ir kitoje žalyse, rado gerą dirwą. Reformacijai išgalėti daug pasidarwawo Lietuwos galiūnai, k. t. Radwilai, kurie gweno iwairioje Lietuwos wietoje. Szis naujasis tikėjimas, spaudžiamas kitų jėgų, wėl pradėjo nykti. Daugiau ewangelikų užsiliko waltybės pasieniuose, kur susiškėdawo su kitais ewangelikais kraštais. Pirmosios ew. bažnyczios tapo įkurtos žiojoliškame žimtmetyje. Pirmieji ewangelikai, kaip dokumentai rodo, yra turėję daug kowų su katalikais, kur net žmonių žūdawo ir būdawo deginamos bažnyczios. Antscziau ew. dwasiškija rūpinosi Rusijos waldžia išmokindama ir ruošdama ew. kunigus, kurie, laikui bėgant, pasidarė nebelietuwiais. Prieš didįjį karą Lietuwoje beweit nebuwo nė wieno lietuwio ew. kunigo. Po karo daugiau pasireiškė ir liet. ew. bažnyczia. Buwo sudaryta konsistorija ir dar steigiamos parapijos. Kun. Srokos pradėtas organizawimo darbas ir sukauktas synodas iwėdė pamazū pagaliau liet. ew. bažnyczią į normalias wėfes. Tokia trumpa pastaitos santrauka. Sandoriecziai labai dėkingi gerb. prelegentui už toki išjamų pranešimą.

M. T.

Užsakymus priima redakcija, kiekwiena pašto ištaiga ir laikininkai. Užsakant redakcijoj laikrašcio kaina: metams 2 litai, 1/2 m. 1 litas ir ketwircziui m. 50 centų. Užsakant pašto ištaigoje, kaina 2 litai 30 ct., pusė m. 1 lit. 80 ct. ir ketwircziui m. 80 ct. Leidžia Lietuwijų Ewangelikų Susiwienijimo Bažnytinis Komitetas. Redaguoja Kun. P. Dagys. — Spaudė: „Lituania“, Klaipėda, Palangos gatwė 23-24. — Rankrašcius ir užsakomus prašome siųsti žiuo adresu: Klaipėda „Lituania“, Dagui.